

El sastre valent

Una vegada hi havia un petit sastre que es deia Joanet. Era petit, sí, però ben espavilat! Cada dia, des del matí fins que es feia fosc, cosia roba al seu petit taller. Tac-tac! Tac-tac! Sonava la seva agulla, sempre ben ràpida.

Un bon dia, en Joanet es va fer una torradeta amb melmelada de maduixa. Ummm! Que bona! La va deixar sobre la taula per anar a buscar una mica de llet. Però quan va tornar… ai, ai, ai! Set mosques grosses i pesades s'hi estaven atipant com si fossin de festa.

—Aaaah, això no pot ser! —va cridar en Joanet.

I patapam!, amb un drap de cuina, les va matar totes d'un sol cop!

En Joanet es va quedar mirant-les: una, dues, tres… set!

—Set d'un cop! —va dir amb un somriure ben ample—. Això s'ha de saber!

Va agafar un tros de tela, va treure el fil i l'agulla i va brodar-hi ben gros: "SET D'UN COP". Després, se la va cordar com una faixa, ben visible damunt la panxa. I va dir:

—Joanet el valent surt a veure món!

I xip-xap, xip-xap, amb la motxilla a l'esquena i la faixa lluent, va marxar cap a l'aventura.

Va caminar pel bosc, entre arbres alts i ocells que cantaven. I de sobte... TUM! TUM! La terra tremolava una mica. Era un gegant! Un gegant alt com una torre i amb una barba llarga com una escala.

El gegant va veure en Joanet i va llegir la seva faixa:

—SET D'UN COP? Bah! No m'ho crec! Ets massa petit!

Però en Joanet no es va espantar. Va posar-se ben dret, es va ajeure una mica la faixa i va dir:

—No et pensis que la mida ho és tot. Vols veure de què soc capaç?

El gegant, encuriosit, va acceptar el repte.

—D'acord, farem proves! Qui sigui més fort, guanya!

La primera prova era: fer sortir aigua d'una pedra.

El gegant va agafar una pedra tan gran com una carabassa i la va estrènyer amb totes les forces... mmmphh! grrr! Però res de res.

En Joanet, que portava un formatge tou a la motxilla, el va agafar i el va estrènyer fort... xxt! I va sortir un raig de líquid blanc!

—Apa! —va dir el gegant—. Aquesta pedra fa sucs!

—Ja ho veus... —va fer en Joanet, amb un somriure trapella.

Segona prova: llençar una pedra ben lluny.

El gegant va agafar una roca gegantina i la va llençar amb tanta força que va desaparèixer darrere les muntanyes.

—A veure si em superes, petitó! —va cridar el gegant.

Però en Joanet va treure una altra cosa de la seva bossa: un ocellet! I, fluix fluix, el va deixar volar. L'ocell va pujar, va fer una volta i va marxar volant ben lluny, més lluny que la roca!

—Quin llançament! —va dir el gegant amb els ulls ben oberts.

—Quan vols, vols —va dir en Joanet, com si fos el més normal del món.

El gegant, cada cop més impressionat, va dir:

—D'acord, vine al meu cau i dorm aquí aquesta nit. Ets un tipus interessant.

Però ai, que no se'n refiava gaire, en Joanet. Aquella nit, quan va ser l'hora d'anar a dormir, el petit sastre va omplir el llit amb pedres i ell es va amagar darrere una cortina.

A mitjanit, el gegant es va aixecar de puntetes, va agafar un bastó gegantí i PAM! Va donar un cop fortíssim al llit.

—Això que et passa per ser tan llest! —va murmurar el gegant.

Però a l'endemà… toc-toc! En Joanet va sortir de darrere la cortina, fresc com una rosa!

—Bon dia! He fet una dormida de rei! —va dir amb un badall ben teatral.

El gegant va quedar blanc com el sucre.

—Aquest petit… és indestructible!

I va córrer muntanya amunt, espantat i suat, cridant:

—Ajudeu-me! Aquest petit pot amb tot!

Quan els pobles veïns van saber que el gegant havia fugit, tothom va aplaudir en Joanet.

—Ets un heroi!

—Gràcies, petit sastre valent!

—Visca en Joanet!

Li van fer una festa amb música, coca i globus, i el van portar a collibè.

En Joanet, tot feliç, va dir:

—Mira que jo només volia cosir en pau… però les aventures també fan gràcia!

I així, el petit sastre que va començar matant set mosques amb un drap, es va convertir en un heroi estimat per tothom.

I encara avui, si passeu per aquell poble, potser veureu un rètol que diu:

«Benvinguts al poble del sastre valent!»

I si escolteu bé… potser fins i tot sentireu el so d’una agulla cosint:

Tac-tac! Tac-tac!